

fra Mariofil Sivrić

ODGOJITELJ VANJSKIH ĐAKA U KONVIKTU

Fra Mariofil Sivrić, naš dragi i voljeni fratar, rođen je 16. veljače 1913. u Međugorju – zemlji punoj krša i bogatom vinovom lozom. Međugorski kraj, tj. Brotnjo, dao je doista mnogo redovničkih i svećeničkih zvanja, ne samo za župu sv. Jakova, već za čitavu Hercegovinu, dapače za hrvatski narod i za cijelu Crkvu. Tome u prilog govori Šematizam hercegovačke franjevačke provincije iz 1977. godine koji kaže da je u to vrijeme bilo devetnaest svećenika, šest bogoslova i dvadeset časnih sestara. Fra Mariofil, krsnoga imena Marijan, nije nikakva iznimka. Međugorje i okolna sela, u kojima su živjele mnoge hrvatske, pobožne i vjerne obitelji, njegovala su ozračje koje je bilo plodno tlo da niknu tolika duhovna zvanja iz toga kraja. Fra Mariofil je samo jedan od plodova toga plodnoga, marijanskoga tla koje njeguje duhovna zvanja kao što se njeguje loza.

fra Mariofil s ocem i majkom

Fra Mariofil i druga braća iz toga kraja mahom su bili vrlo odani, pobožni, učeni i ozbiljni redovnici i svećenici koji su pomagali svom narodu i bližnjima u svim potrebama. No, naš fra Mariofil se ipak nečim isticao. Njegovo ime Mariofil doslovno znači „onaj koji ljubi Mariju“ – kao da je rođen s krunicom u ruci i osmijehom na licu. Biografi koji opisuju njegovu narav nimalo ne pretjeruju kada govore da je bio poznat po svojoj veseloj naravi, pozitivnosti i vedrom duhu – jednostavno širio je radost gdje god da je bio. Baš takva karakterni ga je crta obilježila tijekom cijeloga života i činila ga gotovo idealnim kandidatom za pravoga fratra, idealnoga sljedbenika svetoga Franje koji je volio Boga i ljude jednakom mjerom – i to s pjesmom na usnama. To su u konačnici hercegovački fratri primijetili u njemu te ga s oduševljenjem primili u Red. Kao i svi ostali franjevci i Mariofil je morao proći sve faze redovničkoga odgoja i studija. Tako je on 1924. primljen u sjemenište, a zatim 1930. službeno oblači franjevački habit, čime je „zapečatio“ svoju sudbinu stupivši u Red u kojem se dalje obrazovao i gdje je odgojen u fra-

fra Mariofil kao novak na Humcu 1936. godine, sjedi drugi sdesna

njevačkom duhu. Za svećenika je zaređen 1936. godine, nakon čega je morao dovršiti još dvije godine bogoslovije. Zatim je 1938. godine određen za službu kapelana na Širokom Brijegu.

Zapravo, fra Mariofil se u svom životu vodio onom tipičnom katoličkom logikom da sav svoj napor, patnje, radosti i svoj život prikaže Gospodinu. On je takav odgoj definitivno dobio kod kuće, a još više utvrdio u novicijatu i u daljnjim koracima svoga života. Ono što je mogao napraviti izvršavao je marljivo i radosno, a što nije bilo do njega, prepuštao je Božjoj volji. Nakon samo tri mjeseca u službi vikara, nadređeni su uvidjeli: ovaj čovjek je rođen za odgojitelja. Tadašnji provincijal Čuturić proglasio ga je odgojiteljem vanjskih đaka u konviktu. Čini se da je „pogodio“ s tom odlukom; Mariofil je tu došao do izražaja, a njegovi suvremenici i druga braća uglavnom su puni hvale i pričaju u superlativima o njemu. Primjerice, fra Bazilije Pandžić izjavljuje da je on bio „živ, vješt i brz u izvršavanju svojih zadataka“, a školski kolega J. Leko veli da je fra Mariofil Sivrić „vrlo drag, ugodan i srdačan čovjek, a iz njega je uvijek nešto dobro zračilo“. Oni koji su prošli njegov odgoj također svjedoče! Sjećaju se njegova reda, rada i discipline, ali i toga kako je znao „odigrati odbojku ili ping-pong s mladima“. Zamislite fratra u habitu kako servira loptu – to je fra Mariofil u punom sjaju: strog kad treba, ali uvijek s osmijehom i loptom u ruci.

A onda je došla 1945. – godina tame.

Fra Mariofil Sivrić, prvi svećenik sdesna s nogometnom ekipom u Mostaru

U toj veljači, kad je fra Mariofil ugledao posljednju zimu, tmurnu, ledenu i lišenu svake nade, znao je: zima je samo još jedan korak u ciklusu života. Ta kratka, okrutna zima bila je njegov transitus – prelazak u vječnost. Stojeći pred svojom starijom braćom, pred hrvatskim narodom i pred licem zla, nije mogao zamisliti ljepšu sudbinu od susreta sa svojim Stvoriteljem. U naponu snage, sa samo 32 godine, nije kukao „zašto baš ja?“, nego je hrabro uzdahnuo: „Zašto ne bih ja?“ Prije nego što su partizani došli, stari su mu govorili da bježi jer je mlad i može se izvući. Međutim, fra Mariofil je rekao: „Ja neću od svoga naroda“, te je nekoliko dana nakon masakra pokušao pokopati mrtve fratre, partizani su došli, odveli ga iz samostana na Širokom Brijegu i ubili. Gdje je ubijen, ne znamo. Njegova najbolja propovijed bio je njegov stav - vedar usred tame, pouzdan usred straha. Partizanska mržnja prema vjeri život mu je oduzela 12. veljače, ali nije oduzela radost ni njemu ni franjevačkoj braći. Fra Mariofil nije samo umro – on je otišao kući smiješeći se, noseći sa sobom onu istu svjetlost koju je cijeli život dijelio.

Gospodine dobri, hvala Ti za fra Mariofila, brata vedrine i jednostavne vjere. Nauči nas ljubiti kao on: bez straha, s osmijehom i pred križem. Daj da budemo maleni, radosni i vjerni, da Tebe prepoznamo u svakom čovjeku. Amen.

fra Ante Vlašić

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.